

ביצה פרק ראשון ביצה

ד.

עין משפט
נר מצוה

בב א ב ג מ"י פ"ד
מלכות
תמונות
הלכה א:
בב ד מ"י פ"א מהלכות
י"ט הלכה כ' ופ"ב
הלכה ו' וטו"ע א"ח ס"י
תק"ג ספ"ג ב' וטו"ע
י"ד ס"י ק"ב ספ"ג א:
בב ד מ"י פ"א ע"ש הלכה
י"ט ספ"ג לאון ס"ה ע"ה
טו"ע א"ח ס"י ס"ב ספ"ג
ה' ופ"י מק"ג ספ"ג ה'
בב ו מ"י פ"ח מהלכות
עירובין הלכה ח ספ"ג
ע"ש א' טו"ע א"ח ס"י
מ"ג ספ"ג ב':

רבינו חננאל

דרכה בעיגול ואינו יודע
באיזה עיגול דרכה.
אוקמה רב פפה בספק
ספיאק, ולפיכך קתני דברי
הכל יעלו. ירושלמי א"ר
בון וצריך להיות בכל
יעגול שתי לטרין ועוד
קצעות, כדי לבטל כל
מקום שהיא אוהה לטרא
לאחר תרומה כליטרא
ועוד של חולין. ועוד
אמר בתלמוד א"י במס'
תרומות לא דתני ר'
מאי משום ר' יהושע
אפילו היו שם ג' מאות
פומין לא תעלה, הרי
אמרו פומין עשאום בדרך
שדרכו להימנות, הרי
מסייעא לר' יוחנן דאמר
גמין אינון הרי מסייעא
למ"ד דברי ר' מאיר כל
הדברים מקדשין, מסייע
למ"ד לדעת אפילו אחת
מאה אורס, ובא רב אשי
ופריך דקליפה אחר, לעולם
ספק יו"ט ספק חול הוא
מחנניה דא, ודאמרת
אמאי ספיאק אסורה,
הא קי"ל כל ספיאק
דבנן לקלא, משום דהוי
דבר שחור ומחורתי
הוא עצמו מותר, וכל
כי האי גונא אפילו
דברבנן לא בטיל, והא
דמיא ביצה תאכל היא
גומא, ואפרוח וקליפתו,
גומא, כלומר איני דברים
בכונני דקליפה לאו בת
אכילה היא, ודברי הכל
אפרוח בקליפתו קודם
שיצא לאויר העולם
אסור, וגימא הוא לשון
הבאי כדגרסינן אמר
שמואל בשלשה מקומות
דברי ר' אבהו ר' אבהו
ואילו הן גפן ותפוח
ופרות וכולי, אמר ר'
אמי... דברין[ח] תורה
לשון הבאי ערים גדולות
ובצורות בשמים. יו"ט
הסוכן [לשבת] בין
מלפניה בין מלאחריה,
קי"ל כרב דאמר נולדה
בשבת אסורה ביו"ט,
וכן נולדה ביו"ט אסורה
בשבת, ואקשני לימא
קסבר רב קדושה אחת,
והאמר רב הלכה כד'
זקנים הללו, והן רשבי'
ור' ישמעאל בר' יוחנן
בן ברוקה ור' אליעזר
בן שמעון ור' יוסי
בר' יהודה אליבא דר'
אליעזר דאמר ב' קדושות
אין, ומפרש בפרק בכל
מערבין, ופיקוקין לעולם
הקסבר רב ב' קדושות הן,
אסור סבר לה (כרבא)
[כרבא] דאמר יהיה ביום
השבת והכינו, חול מכין
לשבת וליו"ט, ואין יו"ט
פלאגיה.

נימא קסבר רב קדושה אחת הן, תימנה לימא דקסבר שתי קדושות
הן אלא הטעם הוא מגו דאתקלא לציין השמשות * דשמא
יוס שצמ הוא אתקלא לכולי יומא דיוס שני וי"ל דלא אמרינן מגו
משום יוס שהו לשעבר דדוקא להצא אמרינן הכי כגון ציין השמשות
דמחילת יוס טוב או ציין השמשות
לצמט שמא שצמ הוא ותימנה דלא
בסוכה (דף ג') אמרינן נוי סוכה
אסורין עד מוצאי יוס טוב האסורין
של חג שהוא יוס תשיעי שהוא ספק
יוס שמיני ועל כרחיך טעמא משום
דאתקלא ציין השמשות דשמא יוס
שמיני הוא והיינו לשעבר וי"ל דמוקצה
מחמת מלוה שאני דמפרש טעמא
התם דילמא דמחמתא ליה סעודה
ואכיל גזרה והתם אמרינן אפילו
לשעבר * אכל הכא מוקצה דמחמת
אסור לא אמרינן הכי:

ארא בהכנה דרבה קמפלגי,
ותימנה דהא אמרינן * כל
היכא דמתילתא האידנא מאתמול
גמרה לה ואסן כן כשאל יוס טוב
לאחר הצמט והצילה נולדה צמט
היא נגמרת ציוס שהוא חול ואסן
מאי הכנה איכא וי"ל דמכל מקום
כשנולדה צמט הרי זו הכנה דגם
צמט לידה שייך הכנה; ועוד יש לומר
דכיון דאס נולדה ציו"ט הרי זו אסורה
אס נאמר כשנולדה צמט הרי היא
מותרת כשנולדה אותה לידה צמט אס
כן הוי שצמ מפיין ליוס טוב:
רבי יהודה אומר משום ר' אליעזר
עדיין היא מחזוקת, ואע"ג
דפירשמי לעיל דר' יהודה סבירא ליה
דלא נחלקו צ"ש וצ"ה דצדו זה מ"מ לא
קשיא מהכא דהא לדידה והא דרבי:
ותנן

דרכי אליעזר בן יעקב אלא היכא דיצא לאויר העולם אבל היכא דלא יצא
לאויר העולם לא פליגי אלא אפרוח וקליפתו גומא הכא נמי תאכל היא
ואמה גומא אתמר * שבת ויום טוב רב אמר ה'נולדה בזה אסורה בזה ור'
יוחנן אמר נולדה בזה מותרת בזה נימא קסבר רב קדושה אחת היא
והאמר רב הלכה כארבעה זקנים ואליבא דרבי אליעזר דאמר שתי קדושות
הן אלא הכא בהכנה דרבה קמפלגי רב אית ליה הכנה דרבה ורבי יוחנן
לית ליה הכנה דרבה כהני * נולדה בשבת תאכל ביו"ט ביום טוב תאכל
בשבת ר' יהודה אומר משום ר' אליעזר עדיין היא מחזוקת שב"ש אומרים
תאכל וב"ה אומרים לא תאכל אושפזיכניה דרב אדא בר אבהו הווי ליה
הנך ביצים מיו"ט לשבת אתא לקמיה אמר ליה מאי לאמויניהו האידינא
וניכליניהו למחר א"ל מאי דעתך רב ור' יוחנן הלכה כר' יוחנן אפילו ר' יוחנן
לא קא שרי אלא לגומעה למחר אבל ביומיה לא והתניא * אחת ביצה שנולדה
בשבת ואחת ביצה שנולדה ביו"ט אין מטלטלין אותה לא לכסות בה את הכלי
ולא לסמוך בה כרעי המטה אושפזיכניה דרב פפא ואמרי לה ההוא גברא
דאתא לקמיה דרב פפא הווי ליה הנך ביצים משבת ליום טוב אתא לקמיה
א"ל מהו למכילניהו למחר אמר ליה זיל האידינא ותא למחר * דרב לא מוקי
אמורא עלויה מיומא טבא לחבריה משום שברות לא אתא למחר אמר ליה
איכו

אחם היא, הרי הן כיום אחד ארוך: **ארבעה** זקנים אליבא דר' אליעזר. **צערזיון** צפ' בכל מערבין (דף נח:): **דאמר** שתי קדושות הן, ומערב
ליום א' לזמור ולשני מערב: **הכנה** דרבה. **דאמר** * הכנה צידי שמים מתסרף מיוס טוב לצמט כסודות שצמ צמטא הזמנה מיוס חול מזמנה
הכבוד: **עדיין היא מחזוקת**, צ"ש וצ"ה צוה כח שנתחלקו לצו ציוס: **אושפזיכניה**, צמט הדבית: **מיו"ט** לשבת, היום נולדו היה רוצה
לאכיל למחר בשבת: **לאטוויניהו**, לללמן לעולם: **לא חס** שנתחלקו ציוס או לא: **מאי דעסיך**, דפשיטין לך דלמחר מיהא שיה משום
דקימנא לן רב ור' יוחנן הלכה כר' יוחנן מיהו בטלטול האידנא אסירי דאפילו ר' יוחנן לא שרי לללמן היום אלא לגומעה למחר לא היה יו"ט
קודם לשבת אבל ביומיה לא ואפילו בטלטול: **והסניא**, סיעתא: **דכז** לא מוקי אמורא עליו. לא היה מעמיד מתורגמן לפניו לדרוש
דרשה לרבי: **מיומא טבא** לחבריה. כלומר משעשה היום יוס טוב דהיינו לאחר סעודה עד מחר: **משום שברות**, דרב ארווי היה
מורי דרשה שלו כדאמרינן בכריתות * ושכור אסור להורות דכתיב יין ושכר אל תשת (ויקרא י') וכמיב להורות את בני ישראל (סו):
איכו

רואין אופן כליו הן פרודות, אס אין כאן מאה פומין של הימר שהיא
בהן כדי להעלות פי האיסור באחד ומאה רואין כליו לטרות של כל
הפומין פרודות מעל הפומין ומעורבות בשל שולס וממלאו כולם
בספק הדמוע ומצטרפות התחמוות
דהואיל ותרומת פירות דרבנן מקילים
בעללחתם: **ור' יהושע** אומר אס יש
שם מאה פומין, של הימר לצד פומין
של איסור מעלין אותן באחד ומאה
ואס לאו הפומין אסורין ואין השולס
מועילין לצטל הפומין הואיל ואין
בספק הדמוע: **רבי יהודה** אומר,
לא כן נחלקו ר' אליעזר ור' יהושע
אלא כן נחלקו ר' אליעזר אומר כו':
ר' יהושע אומר אפילו יש שם שלש
מאות פומין, וכולן בכלל הספק אין
מעלין את היחיד הואיל ופומי הכלי
דבר שיש בו מניין הוא לא צטלי
ואפילו דרבנן, אכל דרסה צעגול
כו': **הכי קאמר דרסה** כסוך העגול.
דעכשו אין ניכרות שהרי מדובקות
ואינו יודע היכן היא אס צצפוני של
עגול או צדרומו הואיל והשתא לאו
בת מנין היא ולא מנכרל דבר הכל
יעלו ותנא דלעיל ר' יהודה ואליבא
דרבי יהושע היא: **רב אשי** אמר
לעולם, הא דקתני וספקא אסור
ספק יוס טוב ספק חול קאמר ודקשיא
לך לרב יוסף ולרבי ינחם ספק דרבנן
הוא ולקולא הכא חולין לחומרל הואיל
יש לו מתירין למחר: **אפילו** דרבנן.
כגון ביצה דגורת פירות הנושרין
היא לא צטלה צמערזותה וכי היכי
דצטולה מחמרינן מהאי טעמא
בספקה נמי מחמרינן מהאי טעמא:
ביומא אסור, אס נולדה ציוס טוב:
פשיטא דהיא ואמה שריא, כלומר אס
צא לומר כתיב שמאי לשמעין ביצה
אמה למה לי פשיטא דשריא: **היא**
ואמה אסורה, דשמעין לר' אליעזר
לדית ליה מוקצה דמנן צפרק המציא
אדס על המוקצה כו' אלהא הכנה
בעי: **אגז** אמה, אס חולקין את
אמה היום תאכל אף היא: **שלקה**
ספס, נתרנגולת זו קנאה סתם:
גומא קפני, כלס שרזה להחזיק
דכריו מדבר יתר'. ובעומדת לאחיה
קאמר ונחלק על צית הלל האוסרים
ואמה לא אינטריכא ליה אלא גוים
ואמר מילתא יתירא הכל יאכל גם
את האכז' גם את האס: **דר' אליעזר**
צן יעקב, אסור אפרוחים אלא
נפתחו עיניהם ופליגי רבנן עליה
ולקנט' מימיה לה צגמנא: **גומא**,
אע"פ דלא אפשר גוים ואמר מילתא
דטופיינא, גומא דבר שני שאינו
מתקבל: **שצמ** ויוס טוב, הסמוכין
והוא הדין ליוס טוב ושצמ: **קדושה**

אחם היא, הרי הן כיום אחד ארוך: **ארבעה** זקנים אליבא דר' אליעזר. **צערזיון** צפ' בכל מערבין (דף נח:): **דאמר** שתי קדושות הן, ומערב
ליום א' לזמור ולשני מערב: **הכנה** דרבה. **דאמר** * הכנה צידי שמים מתסרף מיוס טוב לצמט כסודות שצמ צמטא הזמנה מיוס חול מזמנה
הכבוד: **עדיין היא מחזוקת**, צ"ש וצ"ה צוה כח שנתחלקו לצו ציוס: **אושפזיכניה**, צמט הדבית: **מיו"ט** לשבת, היום נולדו היה רוצה
לאכיל למחר בשבת: **לאטוויניהו**, לללמן לעולם: **לא חס** שנתחלקו ציוס או לא: **מאי דעסיך**, דפשיטין לך דלמחר מיהא שיה משום
דקימנא לן רב ור' יוחנן הלכה כר' יוחנן מיהו בטלטול האידנא אסירי דאפילו ר' יוחנן לא שרי לללמן היום אלא לגומעה למחר לא היה יו"ט
קודם לשבת אבל ביומיה לא ואפילו בטלטול: **והסניא**, סיעתא: **דכז** לא מוקי אמורא עליו. לא היה מעמיד מתורגמן לפניו לדרוש
דרשה לרבי: **מיומא טבא** לחבריה. כלומר משעשה היום יוס טוב דהיינו לאחר סעודה עד מחר: **משום שברות**, דרב ארווי היה
מורי דרשה שלו כדאמרינן בכריתות * ושכור אסור להורות דכתיב יין ושכר אל תשת (ויקרא י') וכמיב להורות את בני ישראל (סו):
איכו

אחם היא, הרי הן כיום אחד ארוך: **ארבעה** זקנים אליבא דר' אליעזר. **צערזיון** צפ' בכל מערבין (דף נח:): **דאמר** שתי קדושות הן, ומערב
ליום א' לזמור ולשני מערב: **הכנה** דרבה. **דאמר** * הכנה צידי שמים מתסרף מיוס טוב לצמט כסודות שצמ צמטא הזמנה מיוס חול מזמנה
הכבוד: **עדיין היא מחזוקת**, צ"ש וצ"ה צוה כח שנתחלקו לצו ציוס: **אושפזיכניה**, צמט הדבית: **מיו"ט** לשבת, היום נולדו היה רוצה
לאכיל למחר בשבת: **לאטוויניהו**, לללמן לעולם: **לא חס** שנתחלקו ציוס או לא: **מאי דעסיך**, דפשיטין לך דלמחר מיהא שיה משום
דקימנא לן רב ור' יוחנן הלכה כר' יוחנן מיהו בטלטול האידנא אסירי דאפילו ר' יוחנן לא שרי לללמן היום אלא לגומעה למחר לא היה יו"ט
קודם לשבת אבל ביומיה לא ואפילו בטלטול: **והסניא**, סיעתא: **דכז** לא מוקי אמורא עליו. לא היה מעמיד מתורגמן לפניו לדרוש
דרשה לרבי: **מיומא טבא** לחבריה. כלומר משעשה היום יוס טוב דהיינו לאחר סעודה עד מחר: **משום שברות**, דרב ארווי היה
מורי דרשה שלו כדאמרינן בכריתות * ושכור אסור להורות דכתיב יין ושכר אל תשת (ויקרא י') וכמיב להורות את בני ישראל (סו):
איכו

אחם היא, הרי הן כיום אחד ארוך: **ארבעה** זקנים אליבא דר' אליעזר. **צערזיון** צפ' בכל מערבין (דף נח:): **דאמר** שתי קדושות הן, ומערב
ליום א' לזמור ולשני מערב: **הכנה** דרבה. **דאמר** * הכנה צידי שמים מתסרף מיוס טוב לצמט כסודות שצמ צמטא הזמנה מיוס חול מזמנה
הכבוד: **עדיין היא מחזוקת**, צ"ש וצ"ה צוה כח שנתחלקו לצו ציוס: **אושפזיכניה**, צמט הדבית: **מיו"ט** לשבת, היום נולדו היה רוצה
לאכיל למחר בשבת: **לאטוויניהו**, לללמן לעולם: **לא חס** שנתחלקו ציוס או לא: **מאי דעסיך**, דפשיטין לך דלמחר מיהא שיה משום
דקימנא לן רב ור' יוחנן הלכה כר' יוחנן מיהו בטלטול האידנא אסירי דאפילו ר' יוחנן לא שרי לללמן היום אלא לגומעה למחר לא היה יו"ט
קודם לשבת אבל ביומיה לא ואפילו בטלטול: **והסניא**, סיעתא: **דכז** לא מוקי אמורא עליו. לא היה מעמיד מתורגמן לפניו לדרוש
דרשה לרבי: **מיומא טבא** לחבריה. כלומר משעשה היום יוס טוב דהיינו לאחר סעודה עד מחר: **משום שברות**, דרב ארווי היה
מורי דרשה שלו כדאמרינן בכריתות * ושכור אסור להורות דכתיב יין ושכר אל תשת (ויקרא י') וכמיב להורות את בני ישראל (סו):
איכו

אחם היא, הרי הן כיום אחד ארוך: **ארבעה** זקנים אליבא דר' אליעזר. **צערזיון** צפ' בכל מערבין (דף נח:): **דאמר** שתי קדושות הן, ומערב
ליום א' לזמור ולשני מערב: **הכנה** דרבה. **דאמר** * הכנה צידי שמים מתסרף מיוס טוב לצמט כסודות שצמ צמטא הזמנה מיוס חול מזמנה
הכבוד: **עדיין היא מחזוקת**, צ"ש וצ"ה צוה כח שנתחלקו לצו ציוס: **אושפזיכניה**, צמט הדבית: **מיו"ט** לשבת, היום נולדו היה רוצה
לאכיל למחר בשבת: **לאטוויניהו**, לללמן לעולם: **לא חס** שנתחלקו ציוס או לא: **מאי דעסיך**, דפשיטין לך דלמחר מיהא שיה משום
דקימנא לן רב ור' יוחנן הלכה כר' יוחנן מיהו בטלטול האידנא אסירי דאפילו ר' יוחנן לא שרי לללמן היום אלא לגומעה למחר לא היה יו"ט
קודם לשבת אבל ביומיה לא ואפילו בטלטול: **והסניא**, סיעתא: **דכז** לא מוקי אמורא עליו. לא היה מעמיד מתורגמן לפניו לדרוש
דרשה לרבי: **מיומא טבא** לחבריה. כלומר משעשה היום יוס טוב דהיינו לאחר סעודה עד מחר: **משום שברות**, דרב ארווי היה
מורי דרשה שלו כדאמרינן בכריתות * ושכור אסור להורות דכתיב יין ושכר אל תשת (ויקרא י') וכמיב להורות את בני ישראל (סו):
איכו

אחם היא, הרי הן כיום אחד ארוך: **ארבעה** זקנים אליבא דר' אליעזר. **צערזיון** צפ' בכל מערבין (דף נח:): **דאמר** שתי קדושות הן, ומערב
ליום א' לזמור ולשני מערב: **הכנה** דרבה. **דאמר** * הכנה צידי שמים מתסרף מיוס טוב לצמט כסודות שצמ צמטא הזמנה מיוס חול מזמנה
הכבוד: **עדיין היא מחזוקת**, צ"ש וצ"ה צוה כח שנתחלקו לצו ציוס: **אושפזיכניה**, צמט הדבית: **מיו"ט** לשבת, היום נולדו היה רוצה
לאכיל למחר בשבת: **לאטוויניהו**, לללמן לעולם: **לא חס** שנתחלקו ציוס או לא: **מאי דעסיך**, דפשיטין לך דלמחר מיהא שיה משום
דקימנא לן רב ור' יוחנן הלכה כר' יוחנן מיהו בטלטול האידנא אסירי דאפילו ר' יוחנן לא שרי לללמן היום אלא לגומעה למחר לא היה יו"ט
קודם לשבת אבל ביומיה לא ואפילו בטלטול: **והסניא**, סיעתא: **דכז** לא מוקי אמורא עליו. לא היה מעמיד מתורגמן לפניו לדרוש
דרשה לרבי: **מיומא טבא** לחבריה. כלומר משעשה היום יוס טוב דהיינו לאחר סעודה עד מחר: **משום שברות**, דרב ארווי היה
מורי דרשה שלו כדאמרינן בכריתות * ושכור אסור להורות דכתיב יין ושכר אל תשת (ויקרא י') וכמיב להורות את בני ישראל (סו):
איכו

מכין לשבת, ולא שבת ליו"ט. ור' יהודה משום ר' אליעזר מוקים להו לב"ה כרב דאוסר. ואע"ג דר' יוחנן הוא בר פלאגיה
דרב, הא רב אדא בר אבהו רב פפא עבדו כרב.
בב א ב ג מ"י פ"ד
מלכות
תמונות
הלכה א:
בב ד מ"י פ"א מהלכות
י"ט הלכה כ' ופ"ב
הלכה ו' וטו"ע א"ח ס"י
תק"ג ספ"ג ב' וטו"ע
י"ד ס"י ק"ב ספ"ג א:
בב ד מ"י פ"א ע"ש הלכה
י"ט ספ"ג לאון ס"ה ע"ה
טו"ע א"ח ס"י ס"ב ספ"ג
ה' ופ"י מק"ג ספ"ג ה'
בב ו מ"י פ"ח מהלכות
עירובין הלכה ח ספ"ג
ע"ש א' טו"ע א"ח ס"י
מ"ג ספ"ג ב':

א) השתא משמע דצטל
ולעיל גבי מלת קאמי ר"מ
כל שדרכו למנות לצטלי
הא לדידה הא דרביה. מוס'
עיניס * ומוס' דמלמלין
פ"א העדות פ"ב,
א) ומוס' עדיית פ"ב,
ד) ולקמן א: * [עירובין
לח: א], סו, א) ומוספתא
פ"א, ח) לעיל ג: שצמ מנ,
ט) כריתות יג: ונחסי יח.
י) סופרים פ"ח ס"ף
הלכה ד', א) כס"א מילתא
יתירא, ח) ס"א ג' אלף
הבן, רש"י, ט) דף י"ז,
ח) לעיל ב: א) דף י"ג,
ס) לעיל ב: א).

גליון הש"ס
גמ' אבר אביי כגון
שלקחה סתב. ע"י חולין
דף יד ע"א מוס' ד"ה
צממה לר"י:

מוסף תוספות
א. שכן ראשון לשרי.
ה"ר"פ. ב. וצריך לעשות
מעשה בין השמשות
ולאכול בה. מוס' ה"א"ש
סוטה מ: ד"ה סוטה דל.
ג. לענין אפרוחים,
דבעודה במעי אמה איה
ראויה לגדל אפרוח עד
שתצא לחוץ, וא"כ איכא
הכנה תר"פ.

מוסף רש"י
שיין לעמוד קודם נתיערב
וגי כו"ל דילקו. בלא
צטלי דקתני טעמא שהיה
ר' מאיר אומר כל שדרכו
לימנות מקדש את המתעב
עמו ואין צטל ציוס, סללא
הכריז צדק שזין צמנין
בעלין חלדו ותמתיא,
דלמחר צפספס אלא
שוכנין (מח: מן המאחיס
וימוקאל מה) ממומר שמי
מאות ששמיירו צבור, מיין
לעלה וכלאי הכריס
שצטלים בתמתיא (יבמות
א"ב).
יעלו באהת
ומתתיב. ו' היא עליה
עלה וכלאי הכריס,
דמרומה עולה באחד
ומאה, ויזן שצטל כל
האיסור, שאסורו איסור
הנאה, ככל את צעיה,
הכי מנא לה צפספס ג'א
מכל חלבו את מקדשו
ממנו דמשעתי צמיות
מעשה שהיא את מנחה
וקרי לה מקדשו, ומשעתי
שמקדשו מקדש את
המתעבין זו (יבמות א"ב)
מקדש. מאחיס או של
מאות, דלא צטל (יבמות
א"ב). והמתיב אומרים
אינו מקדש, אלא צטל
(יבמות א"ב). אלא ששה
דברים בלבד, הן
שמקדש את כל
המתעבין בהן מתוך
שהן גדולים ודמיהן יקרים
ותוכיין בניבין (סו).
וקלחי תרומה, לשון קלה
ציק שג' (סו). האריא
לעלה ערלה. מה שיש
בלו מין אין אין עירובו
לעלה, מקדש את עירובו
באיסור עולה (סו) כגון
אוחוס וירמון וכוונת
מקדשין את השמים משום
ערלה (יבמות א"ב). האריא
לכלאי הכריס. כגון

מקדו וכרז ולנתע (סו). את שדרכו למנות. שמיירו. בלא צטל, הלך תמיכות ועיוליס אע"ג שדרכן לימנות הואיל
שדרכן נמי לימנר צמזומ צטלי (סו). כל שדרכו למנות. אפילו לפרקים שמיירו. דלא צטלי (סו). כל דבר שבמנין. כל
שדרכו לימנות כלל כגון לטריות של קליעות, שרוב בני אדם אין מוכרים במנין אלא דרוסין אותו צעגול ומוכר כל היעגול יחד,
הואיל ופעמים שמנין לטריות של קליעות נעשה עגול כעין צעיה. על פי, דוקא נקט שגריית לעיניס (יבמות א"ב). ואינו יודע. אחי פי כלי נאכר וכלל התחמוות פשטי ליה שאין התחמוות מעורבת
שזמו מקלע (סו). שדרשה על פי עגול. סס כלי הוא עגול ורוסין בה קליעות ומדבקין זו בזו ועשין עגול כעין צעיה. על פי, דוקא נקט שגריית לעיניס (יבמות א"ב). ואינו יודע. אחי פי כלי נאכר וכלל התחמוות פשטי ליה שאין התחמוות מעורבת
רוואין את העליונות כאלו הן פרודות. אע"פ שאין כאן ק' פומין של ק' כלים של הימר לצד האיסור לצטל האיסור, והתחמוות אין בכלל הספק להטריף עם העליונות לצטלן, רואין את כל הליכות שכלל הכלים כאלו הן פרודות
חו מעורבת בעלין התחמוות מצטרפות להעלות את העליונות שכלל פוס ופוס (יבמות א"ב). ואם לאו הברמין אסורין. שהתחמוות אין בכלל הספק אין מעלות הפומין (סו). ואפילו יש שם שלש מאות פומין לא יעלו. כל שדרכו לימנות לא
צטלי (סו). ואינו יודע באיזה עגול. שדרסו במקום השולס שהכל רחב והרבה לטריות מצויות להטריף (סו). דברי הכל יעלו. הואיל ותימיה לאסוריה צעיה, שדרסו ועדכא צהרות מלמעלה וממטה וכן הלאה, אין כאן דבר שצמנין כלל (סו). לא
מוקי אמורא עלויה. למדכס צפספס (יבמות א"ב). מיומא טבא לחבריה. משעה שצטל ושתה יוס טוב עד למחר, דהכי משמע קרא יין ושכר אל תשת צבאכס וגו' וכן בשעה שצמנה צא להצטלי ולהיות בין דבר קדושה לצדו חול לא